Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-365/2023-21

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji toga suda Lidiji Krašek, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari po tužbi tužiteljice Jasne Sever, OIB 07692060852, iz Sračinca, Dravska ulica 7, zastupana po punomoćniku Marku Božiću, odvjetniku iz Varaždina, protiv Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Šooš, Maceljski, Mandić, Stanić&Partneri d.o.o., Zagreb, Trg žrtava fašizma 6/III, radi isplate i ništetnosti, nakon održane, zaključene glavne i javne rasprave na ročištu dana 19. listopada 2026. u prisutnosti punomoćnika tužiteljice i zamjenice punomoćnika tuženika, te objave presude dana 24. studenog 2026.,

presudio je

I. Utvrđuje se da su čl. 1. i dijelovi odredaba čl. 7. Ugovora o kreditu br. 9010855865, koji je sklopljen dana 23.11.2005. godine između tužiteljice Jasne Sever, Sračinec, Dravska ulica 7, OIB: 07692060852 i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 te je solemniziran kod Javnog bilježnika Jagode Vajdić-Sevšek iz Varaždina pod brojem OU-1550/2005 dana 28.11.2005. godine, kojima je ugovorena primjena valutne klauzule u švicarskim francima i iznos otplate vezan uz srednji tečaj tuženika važeći na dan dospijeća odnosno plaćanja za švicarski franak, o čemu se nije pojedinačno pregovaralo niti su tužiteljici dane potrebne obavijesti za donošenje valjane i informirane odluke, ništetni pa stoga ne proizvode pravne učinke za ugovorne strane.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužiteljici Jasni Sever, Sračinec, Dravska ulica 7, OIB: 07692060852, isplati iznos od 1.668,05 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na pojedine iznose i to od dospijeća do 31.07.2015. godine po stopi zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, zatim od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj prema prosječnoj

kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 1. siječnja 2024. do 31. prosinca 2024. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, te od 1. siječnja 2025. do isplate po stopi zatezne kamate određene uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, i to na iznose kako slijedi:

- 14,08 eur od 21.07.2010. pa do isplate,
- 23,84 eur od 19.08.2010. pa do isplate,
- 30,48 eur od 22.09.2010. pa do isplate,
- 28,22 eur od 16.10.2010. pa do isplate,
- 27,56 eur od 24.11.2010. pa do isplate,
- 46,41 eur od 24.12.2010. pa do isplate,
- 39,77 eur od 19.01.2011. pa do isplate,
- 35,13 eur od 17.02.2011. pa do isplate,
- 37,51 eur od 16.03.2011. pa do isplate,
- 38,31 eur od 16.04.2011. pa do isplate,
- 44,55 eur od 19.05.2011. pa do isplate,
- 56,49 eur od 18.06.2011. pa do isplate,
- 66,18 eur od 17.07.2011. pa do isplate,
- 1.179,52 eur od 11.08.2011. pa do isplate, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici nadoknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 2.015,00 EUR (dvije tisuće petnaest eura), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 24. studenog 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, time da se referentna stopa utvrđuje prema čl. 29. st. 8. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23 ~ dalje ZOO) u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da je povučen dio tužbenog zahtjeva za iznos od 127,93 eura s pripadajućom zateznom kamatom.

Poslovni broj: P-365/2023-21

Obrazloženje

1. Tužiteljica je podnijela ovome sudu tužbu protiv tuženika u kojoj navodi da je dana 23. studenog 2005. zaključila Ugovor o kreditu broj 9010855865, a koji je solemniziran kod javnog bilježnika Jagode Vajdić-Sevšek iz Varaždina dana 28. studenog 2005. pod br. OU-1550/2005. Tuženik je bio davatelj kredita, a ona korisnica kredita. Tim ugovorom joj je odobren i isplaćen kredit u iznosu od 20.310,06 CHF u protuvrijednosti kuna, a što obračunato po srednjem tečaju banke na dan korištenja kredita. Nadalje navodi da su u čl. 1. i čl. 7. Ugovora sadržane odredbe o valutnoj klauzuli time da se otplata kredita veže uz valutu švicarski franak (CHF). Temeljem navedenog je tužiteljica bila dužna otplatiti kredit u 84 jednakih mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan plaćanja, a prema otplatnoj tablici time da je mjesečni anuitet iznosio 2914,86 CHF u kunskoj protuvrijednosti. Tužiteljica ističe da ju tuženik nije obavijestio kao potrošača o svim parametrima nužnim za donošenje informirane odluke, a pogotovo ne o posebnim valutnim rizicima povezanim uz CHF već ju je naprotiv prilikom razgovora u poslovnici i poticao na sklapanje ugovora s valutnom klauzulom CHF ističući da se radi o "sigurnoj valuti" i da je predmetni kredit najpovoljniji za njegove korisnike. Isto tako navodi da tužiteljica nije pojedinačno pregovarala sa tuženikom u vezi navedenih odredbi te su te odredbe ništetne i ne proizvode pravne učinke, a ujedno su i nepoštene zbog čega je i nastupila znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice. Tužiteljica je prije podnošenja ove tužbe izvršila preliminarno vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji Nataliji Jambrečić te je prema nalazu navedene vještakinje utvrdila da je tuženiku preplatila temeljem ništetnih odredbi otplatu kredita u iznosu od 1.795,98 eura i koji iznos je slijedom navedenog tuženik neosnovano stekao. Isto tako da se u ovom predmetu poziva temeljem iz čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača te odredbu iz čl. 502. c Zakona o parničnom postupku na presude Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., a potvrđenu presudama Visokog trgovačkog suda br. Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014. i Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. kao i presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Revt-575/16. Budući je dakle tuženiku preplatila prilikom otplate kredita iznos od 1.795,98 eura temeljem ništetnih odredbi to smatra da je taj iznos tuženik nepripadno stekao bez osnove pa je i podnijela ovu tužbu tražeći temeljem odredbi iz čl. 1111. i čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima utvrđenje ništetnosti navedenih odredbi Ugovora kojima se otplata kredita veže uz valutu CHF (čl. 1. i 7. Ugovora) te povrat preplaćenog iznosa specificiranog po mjesecima sa pripadajućom zateznom kamatom kao i naknadu troškova ovog postupka.

2. U odgovoru na tužbu se tuženik u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu tužiteljice. Smatra da se odluke koje su već donesene u sličnim predmetima ne mogu primijeniti u ovom predmetu budući je kredit tužiteljice isplaćen dok se navedene odluke mogu eventualno primijeniti samo na kreditne odnose u kojima još traje isplata. Također da bi eventualno u posebnoj parnici trebalo utvrđivati da li su utvrđenja iz navedenih sporova primjenjiva i u toj parnici. Osporila je da bi i tuženik postupao nepošteno u dogovaranju kredita sa tužiteljicom pa i da bi pojedine odredbe o kojima se nije pojedinačno raspravljalo bile nepoštene jer je tuženik putem svojih djelatnika koji su bili u izravnom kontaktu sa korisnicima kredita dao sve potrebne informacije uključujući i upoznavanje sa rizikom valute CHF, a tužiteljica je i prihvatila sve takve rizike obzirom se ipak radi o poslovno sposobnoj osobi. Tužiteljica je također imala i

mogućnost izbora uzeti kredit koji je vezan na neku drugu valutu. Ujedno napominje da se u ovom slučaju radilo u prekomjernom rastu tečaja CHF zbog izvanrednih događaja, a koji rast je bio nepredvidiv i za same banke, a kako je to i navedeno u presudi Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012. Sama valutna klauzula je i dozvoljena odredbama Zakona o obveznim odnosima, a kako je sa tužiteljicom sve bilo iskomunicirano prije potpisivanja predmetnog ugovora to smatra da se u ovom slučaju ne mogu primijeniti utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. te je i predložio odbijanje tužbe i tužbenog zahtjeva tužiteljice uz obvezu tužiteljice na naknadu parničnog troška tuženiku. Tuženik je također istaknuo prigovor zastare. Prigovorio je ujedno i visini postavljenog tužbenog zahtjeva.

3. Po provedenom knjigovodstveno-financijskom vještačenju tužiteljica je podneskom od 18. kolovoza 2026. postavila konačni tužbeni zahtjev koji se odnosio na isplatu tražeći isplatu iznosa od ukupno 1.668,05 eura specificiranog po mjesecima. Iz navedenog proizlazi da je tužiteljica ustvari snizila tužbeni zahtjev za iznos od 127,93 eura, a kojem sniženju se tuženik nije usprotivio već se upustio u raspravljanje.

4. Vezano na sniženje tužbenog zahtjeva, a kojem sniženju se kao što je već prethodno rečeno tuženik nije usprotivio sud je isti smatrao kao povlačenje tužbenog zahtjeva te je slijedom navedenog sukladno odredbi iz čl. 193. st. 2. Zakon o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13,89/14, 70/19, 80/22 i 114/22, 155/23 i 146/25- dalje: ZPP) i donio rješenje u izreci ove odluke kojom je utvrdio navedeno povlačenje, a to sukladno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Su-IV-16/2021-8 od 26. travnja 2021.

5. Tijekom dokaznog postupka sud je saslušao tužiteljicu u svrhu dokazivanja, proveo je knjigovodstveno-financijsko vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji Vlasti Santo Olđa, a slijedom čega je pročitao nalaz i mišljenje sa listova 104-129 spisa i izvršio je uvid u dokumentaciju priloženu uz tužbu sa listova 6-50 spisa, nadalje u dokumentaciju uz odgovor na tužbu sa listova 66-76 spisa, u dokumentaciju tužiteljice sa listova 82-89 spisa.

6. Na temelju tako provedenih dokaza ocjenjujući sve zajedno i svakog posebno, a to sukladno odredbi iz čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice o kojem je odlučivao ovaj sud u cijelosti osnovan.

7. Sud je temeljem provedenih dokaza kao nesporno utvrdio slijedeće:

- da su stranke dana 23. studenog 2005. zaključile Ugovor o kreditu broj 9010855865 i to tužiteljica kao korisnik kredita, a tuženik kao kreditor s tim da je taj ugovor solemniziran kod javnog bilježnika Jagode Vajdić-Sevšek iz Varaždina pod br. OU-1550/2005-1 dana 28. studenog 2005.,
- da se navedenim kreditom se banka kao kreditor obvezala korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos 20.310,06 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita (čl. 1.), a kredit je odobren za kupnju vozila (čl. 2.),

- da je čl. 7.1. određena otplata kredita u roku od 84 mjeseca, a to u 84 jednakih mjesečnih anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važećoj na dan plaćanja (čl. 7.2.), a prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora,
- da je čl. 12.9. Ugovora određeno da je potpisom ovog Ugovora korisnik kredita upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF te potvrđuje da ga je banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja CHF,
- da je visina anuiteta iznosila 291,86 CHF u razdoblju od 31. prosinca 2005. do zaključno 31. srpnja 2007., a nakon toga 297,12 CHF u razdoblju od 31. kolovoza 2007. do 31. siječnja 2008. te potom u visini od 303,73 CHF do konačne otplate (nalaz knjigovodstveno-financijske vještakinje-listovi 105-16 spisa),
- da je tužiteljica otplatila kredit dana 10. kolovoza 2011.

8. Sporno je između stranaka da li su odredbe Ugovora o kreditu, a koje se odnose na valutnu klauzulu u CHF pravovaljane ili ništetne te da li tužiteljica ima pravo na isplatu eventualno preplaćenog iznosa tijekom otplate kredita.

9. Odredbom iz čl. 22. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23 ~ dalje ZOO) dopuštena je odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju cijene zlata ili tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Slijedom navedene odredbe jasno je da je zakonom dopušteno ugovaranje valutne klauzule u ugovorima o kreditu. Nadalje, u odredbi iz čl. 26. st. 1. ZOO-a je propisana i mogućnost ugovaranja promjenjive kamatne stope. Obzirom na prednje, a što je po mišljenju suda i nesporno između stranaka nema dvojbe da su stranke pa tako i tuženik mogle ugovarati ugovore o kreditu na način da su ugovarale kako promjenjivu kamatnu stopu tako i valutnu klauzulu a to sukladno naprijed citiranim propisima. Međutim sporno je između stranaka prvenstveno da li su te odredbe ugovora bile ugovorene na zakonit način, a to prvenstveno uvažavajući odredbe Zakona o zaštiti potrošača te Zakona o potrošačkom kreditiranju.

10. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu kojim je utvrđeno da su tamo tuženici, s tim da je ovdje tuženik bio 2. tuženik, u ugovorima o kreditu zaključenim u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošači u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03) i to čl. 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09,

89/09 i 133/09) i to čl. 96. i 97. Prema odredbi iz čl. 502.c ZPP-a te čl. 118. ZZP-a navedena utvrđenja vežu i ovaj sud, a to tim više što se tužiteljica i poziva u ovoj tužbi upravo na ta utvrđenja iz navedene presude Visokog trgovačkog suda. Iz navedenog proizlazi da je u ugovoru o kreditu koji je zaključila tužiteljica s tuženikom dana 23. studenog 2005. ništetna odredba koja se odnosi na vezanje glavnice kredita na valutu CHF. Tu posebno moramo navesti da tuženik predloženim dokazima nije dokazao, a niti dokazivao da ugovor o kreditu koji je zaključila tužiteljica s njim u studenom 2005. ne bi bio sastavljen zajedničkim pregovaranjem, a iz ostalih navoda odgovora na tužbu te iskaza tužiteljice je sud nedvojbeno utvrdio da je upravo tuženik pripremio sadržaj tog ugovora te da se radi ustvari o tipskom obrascu ugovora o kreditu koji je tuženik u to vrijeme zaključivao sa potrošačima – korisnicima kredita. Prema iskazu same tužiteljice na zaključenje navedenog Ugovora o kreditu je upućena od djelatnika auto kuće s tim da je i provjerila prije samog obraćanja tuženiku uvjete kreditiranja kod drugih banaka, a ujedno joj je i sam djelatnik tuženika napomenuo da valuta CHF ne bi trebala previše varirati i da se radi o stabilnoj valuti. Kredit je potpisala u uredu javnog bilježnika koja joj nije dala nikakva dodatna upozorenja vezana na samu valutu CHF. Navela je također i da joj je anuitet kojim je otplaćivala kredit i koji je prilikom početka otplate iznosio tadašnjih 1.300,00 kn tijekom otplate narastao na iznos od tadašnjih 1.800,00 kn zbog čega je i prijevremeno otplatila kredit, a u vrijeme uzimanja kredita je taj kredit po njenom mišljenju bio najpovoljniji.

11. Imajući dakle u vidu gore navedeno sud je nedvojbeno utvrdio da su odredbe ugovora o kreditu koji je zaključila tužiteljica s tuženikom, a koje se odnose na valutnu klauzulu vezane na CHF ništetne budući se o istima nije prvenstveno pojedinačno pregovaralo već su ovisile isključivo o volji jedne ugovorne stranke, a to je ovdje tuženik kao trgovac. Također se ovdje ističe da prigovori tuženika da se naprijed citirana presuda Visokog trgovačkog suda ne bi mogla primijeniti u ovom slučaju su po mišljenju ovog suda potpuno bespredmetni. To iz razloga što se navedena presuda odnosi na sve potrošačke kredite bez obzira kakve namjene bili ti krediti koje je zaključivao tuženik u spornom razdoblju. Isto tako sud je iz iskaza tužiteljice zaključio da je tužiteljica u ovom ugovornom odnosu nastupala kao potrošač jer je predmetni automobil kupovala za svoje osobne i privatne potrebe, te je i osobno otplaćivala sam kredit.

12. Iz nalaza i mišljenja knjigovodstveno-financijske vještakinje Vlaste Santo Olđa sud je utvrdio da je tužiteljica na taj način, a to otplaćujući kredit tuženiku prema ništetnim odredbama vezanim za otplatu kredita u valuti CHF tuženiku platila više i to za iznos od 1.668,05 eura (12.567,95 kn), a kako je to navedeno u Tabeli 8 nalaza (list 112 spisa), time da je posljednja uplata izvršena dana 10. kolovoza 2011. (list 112 spisa), a do te razlike je došlo upravo zbog promjene tečaja tijekom otplate kredita. Naime da je početni tečaj CHF u vrijeme isplate kredita iznosio 4,7751 kn budući je ipak predmetni kredit isplaćen prema tadašnjoj valuti RH u kunama te je sama glavnica iznosila 96.983,30 kn (20.310,06 CHF-Tabela 7, list 111 spisa), a zbog promjene tečaja uvažavajući i promjenu kamatne stope po odlukama tuženika je ipak došlo do preplate zbog promjene tečaja u ukupnom iznosu od 1.668,05 EUR sa prvom uplatom od dana 20. srpnja 2010. pa do posljednje uplate dana 10. kolovoza 2011.(Tabela 8, list 112 spisa). Upravo navedeni iznos tužiteljica potražuje u svom sređenom tužbenom zahtjevu naznačenom u podnesku od 18. kolovoza 2026. time da je tim sređenim tužbenim zahtjevom specificirala taj iznos na pojedinačne mjesečne iznose kako je to

navedeno u vještačkom nalazu te i tražeći zateznu kamatu upravo na tako specificirane pojedinačne mjesečne iznose od dana uplate kada je uplatila veći iznos zbog nepoštenih i ništetnih odredbi. Posebno se dodaje da je vještakinja obračunavajući više plaćene iznose temeljem ništetnih odredbi vezane na valutnu klauzulu uzela u obzir i kada je tužiteljica plaćala niže iznose zbog nižeg tečaja (Tabela 5-list 108 spisa). Prema tome tužiteljica ovom tužbom potražuje isključivo iznose koje je platila više u odnosu na prvi tečaj koji je bio na snazi prilikom zaključenja ugovora o kreditu.

13. Nadalje, vezano na prigovor zastare koji ističe također tuženik posebno se navodi da sukladno odredbi iz čl. 225. ZOO-a opći zastarni rok iznosi 5 godina. Također odredbom iz čl. 241. ZOO-a je propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikom radnjom preuzetom protiv dužnika pred nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Slijedom navedenog u ovom slučaju zastara je prekinuta podnošenjem tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača te ponovno počinje teći tek pravomoćnošću odluke donesene u takvoj tužbi u odnosu na valutnu klauzulu s danom 14. lipnja 2018. (Pž-6632/17-10). Uostalom navedeno shvaćanje je izraženo i u presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018., ali i u pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. te konačno i u Odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske br. U-III-3202/2023 i u U-III-3204/2023 od 26. rujna 2024. u kojoj je i odlučeno da zastara u ovakvim slučajevima počinje teći od pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, a tužiteljica u ovom predmetu i traži utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi ugovora o kreditu tako da u smislu utvrđenja iz Odluke Ustavnog suda zastara nije niti počela teći. Posebno se dodaje da su presude Vrhovnog suda također obvezujuće za ostale sudove jer Vrhovni sud u svojim presudama izražava svoja pravna shvaćanja koja pravna shvaćanja su obvezujuća za sve niže stupanjske sudove pa tako i ovaj. Tužba tužiteljice je podnesena dana 4. lipnja 2023. što znači da je ista podnesena unutar zastarnog roka u odnosu na presudu Visokog trgovačkog suda broj Pž-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. budući tužiteljica u ovoj tužbi potražuje povrat preplaćenog iznosa isključivo zbog promjene tečaja odnosno ništetne ugovorne odredbe koja se odnosi na valutnu klauzulu. Upravo iz tog razloga sud i smatra da tužiteljica ima pravni interes za vođenje ovog postupka bez obzira što je prije pokretanja ovog postupka u cijelosti otplatila kredit po ugovoru čije su odredbe bile djelomično ništetne kako je to prethodno obrazloženo jer je vraćanjem kredita po tim odredbama bila svakako oštećena te je tuženiku platila više nego što je to trebala zbog ništetnih odredbi. Uostalom da je tuženik postupao nepošteno u navedenom ugovoru proizlazi i iz Direktive 93/13 EEZ, a čije su odredbe implementirane u nacionalno zakonodavstvo. Primjenjujući navedenu Direktivu kako je prenesena u nacionalno zakonodavstvo utvrđeno je da u slučaju da je određena ugovorna odredba utvrđena kao nepoštena, učinci takvog utvrđenja djeluju unatrag od trenutka sklapanja ugovora kao da takva odredba nikad nije bila ugovorena te ne može imati učinak u odnosu na potrošača i sudsko utvrđenje nepoštenosti takve odredbe mora u načelu imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se on nalazio da navedena odredbe nije bilo. Time za potrošače nastaje subjektivno pravo na restituciju te potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena. Dakle imajući u vidu naprijed naznačeno te činjenicu da je pokretanjem postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača zastara prekinuta, a ponovno je

počela teći tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu takve tužbe jasno je da je tužba tužiteljice podnesena unutar zastarnog roka te je prigovor tuženika da je zahtjev tužiteljice u zastari, neosnovan. Sud je na dosuđeni preplaćeni iznos tužiteljici, a koji tužiteljica potražuje u ukupnom iznosu i dosudio zateznu kamatu po stopi određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a računajući tijek zatezne kamate od svakog pojedinačnog iznosa kada je dolazilo do preplate kako to proizlazi iz vještačkog nalaza, a u kojem trenutku je tužiteljica i oštećena te imajući u vidu da je ustvari i odredbom iz čl. 1115. ZOO-a propisano da se moraju vratiti kamate od trenutka nepoštenosti stjecatelja na kojeg je sukladno odredbi iz čl. 1111. st. 1. ZOO-a prešao dio imovine neke osobe u njegovu imovinu, a koji prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno druge nadležne vlasti ili zakona, i što je stjecatelj dužan vratiti. U ovom slučaju je tuženik po mišljenju suda bio nepošteni stjecatelj i to od primitka svake uplate obzirom da su uplate vršene temeljem njegovih odluka i jer je stekao tu korist temeljem ništetnih odredbi, a koja ništetnost je nastala zbog nepoštenih odredaba ugovora o kreditu koji je sam tuženik sastavio.

14. Sud je također tijekom dokaznog postupka saslušao tužiteljicu te je u cijelosti prihvatio njezin iskaz i upravo iz tog iskaza je utvrđeno da je tužiteljici bilo ponuđeno i sugerirano upravo zaključenje predmetnog ugovora kao najpovoljnijeg, a nakon čega je upućena na solemnizaciju ugovora javnom bilježniku. Iskaz tužiteljice je sud u cijelosti prihvatio smatrajući isti logičnim i uvjerljivim te taj iskaz nije doveden u sumnju ostalim provedenim dokazima, a naročito ne tvrdnjama tuženika. Sud je također u cijelosti prihvatio i nalaz i mišljenje knjigovodstveno financijske vještakinje smatrajući da je ista dala nalaz i mišljenje temeljem svog stručnog znanja i iskustva uvažavajući dokumentaciju dostavljenu u spis i to naročito od tuženika, a kojom dokumentacijom taj nalaz nije doveden u sumnju. To tim više što je tuženik i priznao u cijelosti matematički izračun vještakinje (podnesak od 21. kolovoza 2026.). Što se tiče ostalih dokaza koje sud posebno ne spominje se navodi da su ti dokazi bili ustvari temelj vještačkog nalaza kojeg je sud prethodno ocijenio, a dio dokumentacije koja se odnosi na sudsku praksu i članke sud smatra irelevantnim za ishod ovog postupka.

15. Slijedom navedenog je i presuđeno kao u izreci.

16. Odluka o trošku temelji se na odredbama iz čl. 154. st. 1. ZPP-a, a to uvažavajući konačno postavljeni tužbeni zahtjev. Sud je tužiteljici priznao trošak sastava tužbe prema tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23-dalje OT) u iznosu od 200,00 eura, zatim trošak sastava dva obrazložena podneska svaki puta po 200,00 eura (očitovanje na odgovor na tužbu i očitovanje na nalaz vještaka) prema tbr. 8. toč. 1. OT, trošak zastupanja na tri ročišta svaki puta u iznosu od 200,00 eura prema tbr. 9. toč. 1. OT, trošak zastupanja na ročištu za objavu u iznosu od 100,00 eura prema tbr. 9. toč. 3. OT, trošak PDV-a na gornje iznose u visini od 325,00 eura prema tbr. 46. OT, trošak predujma za knjigovodstveno financijsko vještačenje u iznosu od 300,00 eura, te trošak preliminarnog vještačenja po sudskoj vještakinji Nataliji Jambrečić u iznosu od 90,00 eura (račun sa lista 143 spisa) smatrajući da je i taj trošak opravdan radi eventualnog smanjenja troška tijekom parničnog postupka te je svakako učinjen u povodu ove parnice u smislu odredbe iz čl. 151. st. 1. ZPP-a. To tim više što se radilo o izračunu koji je sastavljen po ovlaštenom sudskom vještaku, a temeljem odgovarajuće dokumentacije kojom je u tom trenutku raspolagala tužiteljica. Dakle

tužiteljici je ukupno priznat trošak u ukupnom iznosu od 2.015,00 eura. Sud je tužiteljici dosudio troškove sukladno odredbi iz čl. 155. ZPP-a. Svi zatraženi troškovi su dosuđeni prema važećoj OT. Na dosuđeni trošak je tužiteljici dosuđena i zatezna kamata i to sukladno odredbi iz čl. 151. st. 3. ZPP-a po stopi određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a.

U Varaždinu 24. studenog 2026.

Sutkinja
Lidija Krašek

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka iste. Žalba se podnosi nadležnom Županijskom sudu, putem ovog suda, pismeno u tri primjerka.

Ukoliko je stranka bila uredno obavještena o ročištu za objavu presude, a istom ročištu nije pristupila tada će se dan objave presude na e-oglasnoj ploči smatrati kao dan primitka pismenog otpravka presude.

U slučaju da stranka nije bila uredno obavještena o ročištu za objavu tada će joj se pismeni otpravak presude dostaviti putem pošte te će se kao dan primitka uzeti dan kada joj je ista uručena od strane službenika pošte.

U razdoblju od 1. – 15. kolovoza rokovi za žalbu ne teku.

Dostaviti:
1/ Odvjetnik Marko Božić, Varaždin (za tužiteljicu)
2/ OD Šooš, Maceljski, Mandić, Stanić&Partneri d.o.o., Zagreb, Trg žrtava fašizma 6/III – Vaš broj F-00903

Broj zapisa: **9-30890-891bc**

Kontrolni broj: **0aab6-a8a4d-93ca2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.